

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie w II Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Kinga Rutkowska

Protokolant: prot. sąd. Aleksandra Burda

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 września 2017 roku w Krakowie w sprawie o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego Michała Siemaszko

na postanowienie Policji z dnia 17 maja 2017 roku, zatwierdzone przez Prokuratora w dniu 31 maja 2017 roku o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie o nr rej. MKFD – 1497/17, sygn. akt PR 1 Ds. 595.2017,

na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 465 § 1 i § 2 k.p.k.

postanawia: zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Policji, zatwierdzonym przez Prokuratora w dniu 31 maja 2017 roku, sygn. akt PR 1 Ds. 595.2017, odmówiono wszczęcia

dochodzenia w sprawie przywłaszczenia w nieustalonym dniu i miesiącu 2013 r. w Krakowie powierzonych w ramach zabezpieczenia spłaty kwoty pochodzącej z zawartej umowy pożyczki pieniężnej dwóch urządzeń VRCR, plecaka turystycznego, kurtki zimowej m – ki North - Face, szpuli płyt DVD o łącznej wartości 30.000 zł oraz ukrycia nieustalonych dokumentów na szkodę Michała Siemaszko, tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Na powyższe postanowienie zażalenie w przepisany prawem terminie złożył pełnomocnik pokrzywdzonego Michała Siemaszko, zaskarżając je w całości i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść postanowienia, a to:

a. art. 174 k.p.k. polegającą na zastąpieniu dowodu z zeznań świadka Marcina Ziaber – wbrew ustawowemu zakazowi – treścią notatki urzędowej z dnia 17 maja 2017 roku, to jest sporządzonej w innej formie niż przewidziana przepisami procedury,

b. art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym dowodu z zeznań pokrzywdzonego w zakresie ustalenia braku znamion czynu zabronionego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, wyrażający się w niepełności zgromadzonych w sprawie informacji i dowodów (tzw. „błąd braku”), a w konsekwencji uznanie, iż dokonane w sprawie ustalenia faktyczne są wystarczające do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia.

W związku z powyższym skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy organowi postępowania przygotowawczego do dalszego prowadzenia.

Prokurator nie przychylił się do złożonego zażalenia i przekazując je wraz z aktami postępowania przygotowawczego wniósł o jego nieuwzględnienie oraz utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia. W

piśmie przewodnim wskazano, iż ustalone w toku czynności sprawdzających okoliczności nie mogą stanowić o przestępstwie, a ponadto niniejsza sprawa była już przedmiotem innego postępowania, które zostało prawomocnie zakończone na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 6 lutego 2017 roku, sygn. II Kp 19/17/K.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie pełnomocnika pokrzywdzonego jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podnieść należy przede wszystkim, na co słusznie zwrócił uwagę Prokurator, iż czyn wskazywany przez Michała Siemaszko w złożonym zawiadomieniu o możliwości popełnienia przestępstwa był już przedmiotem innego postępowania karnego. W toku przeprowadzonych czynności ustalono, iż zakończyło się ono postanowieniem o odmowie wszczęcia dochodzenia, które zostało utrzymane w mocy postanowieniem z dnia 6 lutego 2017 roku wydanym przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie, sygn. akt II Kp 19/17/K. W swoim ponownym zawiadomieniu pokrzywdzony nie wskazał na żadne nowe okoliczności, które miałyby uzasadniać wszczęcie postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie. Podkreślić też trzeba, iż argumenty przywołane w uzasadnieniu w/w orzeczenia zasługują na aprobatę i pozostają aktualne. Spór jaki powstał między stronami ma bowiem wybitnie cywilny charakter na co wskazują choćby orzeczenia dołączane do sprawy. Dodać należy także, iż zamiaru popełnienia przestępstwa nie można domniemywać, a w świetle zmieniających się decyzji sądu cywilnego trudno przyjmować z wymaganą przez prawo karne pewnością, iż towarzyszył ona Marcinowi Ziaber. Odnosząc się do zarzutów sformułowanych przez skarżącego wskazać należy, iż celem postępowania sprawdzającego jest ustalenie czy w ogóle jest dopuszczalne wszczęcie śledztwa lub dochodzenia, a więc, czy zachodzi sytuacja „uzasadnionego podejrzenia popełnienia

przestępstwa”. Ma więc ono na celu podejmowanie określonych działań mających potwierdzić, lub wykluczyć podejrzenie zaistnienia działań przestępnych wskazanych w zawiadomieniu. Celem czynności sprawdzających jest również zapobieganie wszczynaniu i prowadzeniu postępowań zbędnych w sprawach, w których brak jest podejrzenia popełnienia przestępstwa. Weryfikacja zasadności zgłoszenia następuje między innymi poprzez wykorzystanie metod operacyjnych o charakterze pozaprocesowym, tzw. czynności operacyjno-rozpoznawczych, takich jak obserwacja, wywiad, rozpytanie, zasadzka, wykorzystanie osobowych źródeł informacji (rozmowy, wywiady), w celu wyjaśnienia okoliczności zdarzenia, którego dotyczy zawiadomienie (Bartłomiej Szyprowski, Postępowanie sprawdzające w procesie karnym, Prokuratura i Prawo 7-8, 2007). Ponadto sprawdzenie czy zawiadomienie o przestępstwie stwarza uzasadnione podejrzenie jego popełnienia **nie może zastępować postępowania przygotowawczego i dlatego zasadą jest, że nie są w tym trybie dopuszczalne czynności procesowe wymagające sporządzenia protokołu.** Wyjątkiem jest możliwość przesłuchania świadka przewidziana w art. 307 § 3 KPK, lecz i w tym wypadku dotyczy to przesłuchania w tym charakterze tylko osoby zawiadamiającej o przestępstwie, zaś czynność ma na celu uzupełnienie danych zawartych w zawiadomieniu. Chodzi tu zwłaszcza o uzupełnienie pisemnych zawiadomień, kierowanych do organu procesowego, gdyż w przypadku ustnych zawiadomień, przyjmowanych do protokołu zawiadomienia o przestępstwie, obowiązuje zasada sporządzania wspólnego protokołu, obejmującego przyjęcie zawiadomienia i przesłuchanie w charakterze świadka osoby zawiadamiającej (art. 304a k.p.k.).

Mając na uwadze powyższe zaskarżone postanowienie należało uznać za słuszne. Podkreślić bowiem należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego prawidłowo ustalono stan faktyczny w niniejszej sprawie, oceniając zgromadzony materiał zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Nadto dokonano prawidłowej wykładni obowiązujących przepisów. Sąd nie dopatrył się również żadnych innych uchybień, mogących stanowić podstawę do uchylenia zaskarżonego postanowienia. Zwłaszcza, że samo zawiadomienie o jego popełnieniu nie

zawsze stanowi wystarczającą podstawę do prowadzenia postępowania i wniesienia aktu oskarżenia. W szczególności jeżeli przeprowadzone w sprawie czynności nie potwierdzają wersji prezentowanej przez zgłaszającego. Z taką zaś sytuacją mamy do czynienia w sprawie niniejszej.

Zważywszy na powyższe względy Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

POUCZENIE
Postanowienie prawomocne/
nie podlega zaskarżeniu.

Na oryginale właściwe podpisy
Zgodność z oryginałem
świadczą

Protokulant sądowy

Aleksandra Burda
Aleksandra Burda